

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiacyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu Joanny Knowczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2023 r.

sprawy **M. G. (1)** oskarżonego z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 3 marca 2023 r., sygn. akt III K 1327/22

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. M. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej A. G. (1) w postępowaniu odwoławczym.

Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 556/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 3 marca 2023 r., sygn. akt III K 1327/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO ODWOŁAWCZEGO	SĄDU WOBEC
------------------------------------	-----------------------

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia polegająca na:</p> <p>naruszeniu art. 185c § 2 kpk w zw. z art. 167 kpk i art. 193 § 1 kpk, art. 201 kpk i art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 9 kpk poprzez przeprowadzenie przesłuchania pokrzywdzonej A. G. (1) w dniu 7 lutego 2023 r. bez obecności biegłego psychologa, skutkiem czego sporządzona opinia psychologiczna dotyczą ww. pokrzywdzonej jest niepełna oraz nie obejmuje oceny treści złożonych przez pokrzywdzoną zeznań dnia 7 lutego 2023 r.;</p> <p>naruszeniu art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk, 5 kpk, art. 7 kpk i art. 92 kpk polegająca na tym, że Sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego M. G. (1);</p> <p>naruszeniu art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk, 5 kpk, art. 7 kpk i art. 424 § 1 kpk, poprzez to, że Sąd Rejonowy dowolnie ocenił dowody w sprawie, błędnie przyjmując, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów i działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym i nie uzasadnił stanowiska w tym zakresie, na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie;</p> <p>naruszeniu art. 424 § 1 kpk polegające na braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności dotyczących zamiaru i rodzaju winy w ramach przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

czynów oraz sporządzenie go pobieżnie i w sposób wewnętrznie sprzeczny oraz niejasny;

naruszeniu art. 424 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 8 kpk poprzez sporządzenie przez Sąd I instancji uzasadnienia wyroku w sposób pobieżny, przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji aktu oskarżenia, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów korzystnych dla oskarżonego;

naruszeniu art. 5 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 7 kpk, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości wynikających z materiału dowodowego, w tym zeznań pokrzywdzonych i opinii biegłych oraz dokumentów i zeznań świadków, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego M. G. (1);

naruszeniu art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 5 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonych, wyjaśnień oskarżonego i bezzasadne przyjęcie, iż pozbawione są przymiotu wiarygodności w zakresie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także nie odniesienie się do kluczowych dowodów na korzyść oskarżonego, a także zaniechanie dokonania oceny zeznań pokrzywdzonych w kontekście innych dowodów i zaniechanie ich oceny pod kątem pomówienia;

naruszeniu art. 5 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, która miała istotny

wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji wynikających z materiału dowodowego, w tym zeznań pokrzywdzonych i opinii biegłych, świadków wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonego M. G. (1);

naruszeniu art. 5 § 2 kpk poprzez niezastosowanie zasady in dubio pro reo i nie rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego M. G. (1);

naruszeniu art. 176 kpk, art. 393 § 1 kpk i art. 410 kpk i art. 7 kpk i art. 5 kpk ponieważ Sąd wyrokując w niniejszej sprawie pominął istotne okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie;

naruszeniu art. 167 kpk w zw. art. 366 § 1 kpk i art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 6 kpk i art. 9 kpk i art. 170 § 1 pkt 3 i 5 kpk poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy i nieprzeprowadzenie w toku postępowania nawet z urzędu dowodu z zeznań świadka – pokrzywdzonej N. B. w sytuacji gdy osoba ta posiada istotne informacje dotyczące sprawy, a jej zeznania jak również przeprowadzenie zgłoszonych przez obronę wniosków dowodowych miałyby istotny wpływ w zakresie ustalenia prawidłowego stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę w toku przewodu sądowego, zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy i naruszenie tym samym prawa do obrony oskarżonego;

naruszeniu art. 391 § 1 kpk i art. 182 § 3 kpk w zw. z art. 442 § 3 kpk i art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk poprzez bezpodstawne i nieprawidłowe ujawnienie zeznań pokrzywdzonej

A. G. (1) i zaniechanie odtworzenia nagrania przesłuchania tej pokrzywdzonej w toku postępowania przygotowawczego oraz poczynienie na nich ustaleń faktycznych, skutkiem czego Sąd oparł wyrok na materiale dowodowym, który nie został ujawniony oraz zaniechano zweryfikowania przez Sąd treści złożonych zeznań w tamtym postępowaniu, skutkiem czego również naruszono prawo do obrony oskarżonego oraz zasadę bezpośredniości;

naruszeniu art. 413 § 2 pkt 1 kpk polegająca na tym, że w opisie czynów zarzucanych w akcie oskarżenia, a następnie powtórzonym w sentencji wyroku Sądu I instancji nie wskazano wszystkich ustawowych znamion zarzucanych mu przestępstw z art. 157 § 2 kk, art. 160 § 1 kk i art. 190 § 1 kk poprzez brak dokładnego opisu czynu przypisanego oskarżonemu, w szczególności poprzez brak wskazania czynności sprawczej w opisie czynów zarzucanych i przyjętych przez Sąd I instancji ;

naruszeniu art.185c § 2 kpk poprzez zaniechanie odtworzenia nagrania przesłuchania świadka A. G. (1) zarejestrowanego w toku postępowania przygotowawczego;

naruszeniu art. 167 kpk w zw. z art. 185 a i b kpk poprzez zaniechanie przesłuchania świadka N. B.;

naruszeniu art. 167 kpk w zw. art. 366 § 1 kpk, art. 7 kpk, art. 6 kpk, art. 4 kpk i art. 9 kpk, art. 5 kpk i art. 185 a i b kpk i art. 185c § 2 kpk poprzez zaniechanie przez Sąd podjęcia inicjatywy dowodowej, w szczególności poprzez zaniechanie przesłuchania w charakterze świadków - pokrzywdzonej N.

	B., nieprzeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez obronę oraz zaniechanie odtworzenia nagrania przesłuchania świadka A. G. (1) zarejestrowanego w toku postępowania przygotowawczego.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy oraz prześledzeniu procesu weryfikacji zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem jego wiarygodności nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w procedowaniu Sądu I instancji.</p> <p>W pierwszym rzędzie kontroli polegały zarzuty dotyczące zachowania zasad procesowych podczas przeprowadzania dowodu z zeznań pokrzywdzonej A. G. (1). Wbrew stanowisku skarżącego nie mogło dojść w tej sprawie do naruszenia art. 185c § 2 kpk z tej prostej przyczyny, iż przepis ten określa wymogi przesłuchania osoby pokrzywdzonej w sprawach o przestępstwa określone w art. 197-199 Kodeksu karnego, a o żaden z nich M. G. (1) nie został oskarżony w niniejszej sprawie. Co prawda, na wstępnym etapie sprawy w związku z podejrzeniem o gwałt A. G., doszło do jej przesłuchania w trybie art. 185c § 2 kpk, jednak z racji braku ku temu podstaw śledztwa w tym zakresie nie kontynuowano. W konsekwencji tego pokrzywdzona już na ogólnych zasadach została ponownie przesłuchana bezpośrednio przed Sądem Rejonowym na okoliczności dotyczące zarzucanych oskarżonemu w tym procesie czynów karalnych. Z tego też</p>	

powodu Sąd Rejonowy nie miał obowiązku odtworzenia nagrania z przesłuchania pokrzywdzonej, zwłaszcza że ten organ orzekający miał możliwość bezpośredniego kontaktu z ww. podczas jej przesłuchania. Co do udziału psychologa w przesłuchaniu A. G. (1) w dniu 7 lutego 2023 r. w trybie art. 185c kpk, to na marginesie tylko należy zauważyć, odnosząc się do zarzutu apelującego w tym zakresie, że zastrzeżenia te się nie potwierdziły, gdyż z akt sprawy trzeba jednoznacznie wywnioskować, że w tej czynności procesowej uczestniczyła biegła psycholog M. R., powołana w tym celu postanowieniem prokuratora (k. 40), która też zawniosowała za tą czynność o przyznanie jej wynagrodzenia. Opinia psychologiczna wydana w niniejszej sprawie, obejmująca także udział w przesłuchaniu pokrzywdzonej A. G. odnośnie podejrzenia popełnienia na jej szkodę przeciwko wolności seksualnej, tym bardziej zatem mogła zostać wykorzystana przez Sąd I instancji, przy ocenie wartości dowodowej zeznań tej pokrzywdzonej czynami z art. 157 § 2 kk, 160 § 1 kk i art. 190 § 1 kk. Nie uzewnętrznily się przy tym później żadne takie wątpliwości co do sfery psychicznej tegoż świadka, które w myśl art. 192 § 2 kpk wymagałyby obecności biegłego np. psychologa podczas jej przesłuchania przed Sądem. W związku z tym zarzuty naruszenia art. 201 kpk i art. 193 § 1 kpk się nie potwierdziły, a zarzut naruszenia art. 182 § 3 kpk dotyczący prawa odmowy składania zeznań w ogóle w tej sprawie nie znajdował zastosowania.

Kolejnym krokiem podczas prowadzonej kontroli odwoławczej

było zbadanie czy przeprowadzone postępowanie dowodowe było niepełne, jak zarzucał apelujący. Sąd II instancji negatywnie odniósł się do również do zastrzeżeń w tej materii, uznając że bezpodstawnym było oparte o zarzut naruszenia art. 167 kpk oczekiwanie od Sądu Rejonowego inicjatywy dowodowej w zakresie powoływania na świadka N. B.. Wbrew bowiem twierdzeniom obrońcy, z materiału dowodowego wcale bowiem nie wynikało aby dziewczynka ta miała wiedzę o faktach, które byłyby pomocne przy rozstrzygnięciu zasadności stawianego oskarżonemu zarzutu gróźb karalnych kierowanych wobec A. G. (1) oraz jej matki D. W.. Należało wręcz po analizie zeznań ww. pokrzywdzonych stwierdzić, że N. B. nie była bezpośrednim obserwatorem tego typu sytuacji. Natomiast jej styczność z tą sprawą ograniczała się do tego, że oskarżony również zrobieniem jej krzywdy odgrażał się matce i babci dziewczynki, wzbudzając w tych dwóch kobietach uzasadnione obawy ich spełnienia. Sama N. B. nie była nawet o tych groźbach wobec niej wypowiedzianych informowana, co jest oczywiście logiczne, zrozumiałe i jedynie słuszne dla dobra dziecka. Nie była ona nawet w gronie osób pokrzywdzonych tym czynem. Apelujący zatem w żadnym miejscu nie wykazał aby celowym było powoływanie na świadka N. B.. Taka czynność z całą pewnością byłaby dla niej stresującym doświadczeniem, nic jednak nie wnosząc do sprawy.

Poza tym, zdaniem Sądu odwoławczego nie było celowym, a przede wszystkim możliwym ustalenie danych kolegi oskarżonego – P. S., który tej feralnej lipcowej nocy według jednej z relacji

przekazanych pokrzywdzonej przez M. G. (1), miałby spędzać czas w towarzystwie oskarżonego i jego ówczesnej partnerki A. G. (1), z tej m.in. przyczyny, że oskarżony odmówił odpowiedzi na pytania Sądu (także SO na rozprawie w dniu 5 września 2023 r.), a nikt inny oprócz niego w tym procesie nie ma informacji do wykorzystania dla identyfikacji osoby P. S. i ustalenia jego miejsca zamieszkania. Nadto, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy analiza dowodowa, z zachowaniem reguł logiki i doświadczenia życiowego pokazała, że ww. mężczyzna nie miał nic wspólnego ze spowodowanymi u pokrzywdzonej A. G. (1) obrażeniami ciała, a oskarżony wspominał o nim tej pokrzywdzonej post factum w rozmowie telefonicznej, w sposób irracjonalny i bardzo zmienny opisując całą sytuację. Ta relacja podsądnego nie tłumaczyła też logicznie jego zachowania w takiej sytuacji, kiedy widząc niebezpieczeństwo grożące jego partnerce ze strony rzekomego P. Ś. nie zrobiłby nic aby jej pomóc i powstrzymać napastnika, nie zawiadomił też ze swej woli nikogo o takim zdarzeniu.

Ponadto, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że nieskutecznie został podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 3 i 5 kpk. obrońca formułując ten zarzut nie wskazał nawet konkretnie o jakie zgłoszone a oddalone wnioski dowodowe mu chodziło. Wobec tak wysokiej ogólnikowości zarzutu Sąd Okręgowy uznał się zwolniony od jego merytorycznego rozpoznania.

Kontrola odwoławcza nie wykazała przy tym aby uzasadnienie wyroku Sądu I instancji nie spełniało wymogów procesowych

określonych w art. 424 § 1 i 2 kpk. To, że zawierało ono rozważania i ustalenia niekorzystne dla podsądnego nie mogło być wystarczającym asumptem do jego negocjowania, a tak to należało odebrać w niniejszym przypadku. Oczywiście z punktu widzenia organu odwoławczego można by oczekiwać bardziej szczegółowego przedstawienia motywów wyroku, zwłaszcza w zakresie prezentacji dowodów, jednak wymagane ustawowe standardy to uzasadnienie Sądu Rejonowego spełnia. Poza tym, należy przypomnieć skarżącemu, iż w obecnym stanie prawnym, wykluczone jest uchylene wyroku i cofnięcie sprawy do ponownego rozpoznania z powodu mankamentów takiego pisemnego opracowania (art. 455a kpk). Niezasadnie przy tym obrońca uważa, że w swym uzasadnieniu Sąd I instancji pominął kwestie zamiaru oskarżonego i rodzaju winy, gdyż co innego wynika z lektury tegoż uzasadnienia. Sąd Okręgowy w oparciu o to opracowanie nie miał problemów aby poznać stanowisko Sądu niższej instancji nie tylko na temat sprawstwa oskarżonego, ale także umyślności jego działań, czy to w zamiarze bezpośrednim w przypadku spowodowania obrażeń ciała i gróźb karalnych, czy to odnośnie stworzonego narażenia pokrzywdzonej A. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, gdzie oskarżony co najmniej godził się na taki stan rzeczy, skoro użył wobec pokrzywdzonej siły fizycznej w taki sposób, że spowodował liczne urazy w obrębie głowy, która jest wysoce newralgiczną częścią ciała. Sam poziom narażenia na bardzo poważne skutki dla zdrowia a nawet życia pokrzywdzonej w

związku ze zdarzeniem z dnia 7 lipca 2022 r. wynikał zaś z opinii biegłego medyka sądowego, która stanowiła pełnowartościowy dowód w sprawie. Jeśli zaś idzie o stopień uszczegółowienia trzykrotnego zachowania oskarżonego zakwalifikowanego z art. 157 § 2 kk, to Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń odnośnie poczynionych przez Sąd Rejonowy na te okoliczności ustaleń, gdyż były one precyzyjne na tyle na ile pozwalała relacja pokrzywdzonej A. G. (1). Z tego powodu, że świadek nie pamiętała dokładnie wydarzeń z wieczoru i nocy, gdy przebywała z oskarżonym nad jeziorem na Strzeszynku 6/7 lipca 2022 r., są one co do tego zajścia najmniej szczegółowe ze wszystkich. Zdaniem Sądu II instancji, nadal jednak potwierdzają one sprawstwo oskarżonego wykazane w trybie poszlakowym w wypadku tego czynu, o czym będzie jeszcze mowa poniżej.

Odnosząc się łącznie do zgłoszonych licznie zarzutów obrazy prawa procesowego przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego, które to bezproduktywnie były w apelacji powielane Sąd odwoławczy stwierdził brak podstaw aby za obrońcą M. G. (1) przyjąć, iż przy ocenie dowodów doszło do naruszenia reguł proceduralnych z art. 7 kpk, art. 4 kpk czy art. 410 kpk regulujących zasady przeprowadzania tej czynności. Organ meriti dokonując oceny poszczególnych dowodów uwzględnił w sposób odpowiedni zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich częściom dał wiarę, a jakim podanej cechy odmówił,

wskazując przy tym rzeczową i zasługującą na aprobatę organu wyższej instancji argumentację. Znamienne jest, iż zarzut naruszenia art. 7 kpk powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. Innymi słowy, zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. W procesie karnym nie chodzi wszak o to, czy ocena określonych dowodów i dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazy przepisu art. 7 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 458/21, Legalis nr 2714812). Niewątpliwie zarzuty obrazy art. 7 kpk skonstruowane przez obrońcę oskarżonego nie odpowiadały podstawowym wymogom opisanym w przytoczonym judykacie. Apelujący nie wykazał żadnych konkretnych uchybień po stronie Sądu Rejonowego dotyczących procesu weryfikacji materiału dowodowego, a jedynie ograniczył się do przedstawienia swojej,

subiektywnej oceny dowodów prowadzącej się do podważania wszystkich dowodów świadczących o sprawstwie M. G. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów oraz do twierdzenia, że przymiot wiarygodności należało przypisać wyjaśnieniom jego mandanta, zaprzeczającym zarówno spowodowaniu uszkodzeń ciała u A. G. (1), jak i grożeniu jej i jej matce wyrządzeniem krzywdy im oraz N. B.. Zauważyć przy tym trzeba, że to wysoce zsubiektywizowane stanowisko obrońcy na temat oceny dowodów, poza teoretycznymi rozważaniami nie zostało podparte żadną rzeczową argumentacją, a więc nie mogło ono zostać zaaprobowane przez Sąd odwoławczy.

Apelujący nieskutecznie przy tym podnosił brak obiektywizmu Sądu przy analizie dowodowej, subiektywnie wyróżniając przy tym wyjaśnienia nie przyznającego się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

Sąd Okręgowy odnosząc się w pierwszej kolejności do zakwestionowania przez obrońcę przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony aż trzykrotnie w ciągu 3 miesięcy spowodował u A. G. (1) obrażenia naruszające prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres nie dłuższy niż 7 dni, stwierdził, że zasługiwały na wiarygodność jej spontaniczne, szczerze i niezmiennie zeznania w tym zakresie, podbudowane do tego innymi jeszcze dowodami, w tym obdukcjami z zakładu medycyny sądowej oraz zeznaniami świadków. Również ustalenie, że słowa mówione i pisane przez oskarżonego wzbudziły w pokrzywdzonych rzeczywistą obawę o zdrowie i

życie, nie poddawało się wykonanej krytyce ze strony skarżącego. Poprzedzająca te ustalenia ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy była należyta i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zazaczył, którym dowodom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Dokonana w opisany wyżej sposób weryfikacja dowodów czyniła zatem zadość przepisowi art. 7 kpk. Apelujący zdawał się przy tym nie dostrzegać, że wersja oskarżonego nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale, praktycznie w żadnych zasługujących na wiarę dowodach.

Obrońca nie zdołał więc skutecznie podważyć wartości dowodowej zeznań strony oskarżenia. Treść zeznań świadka A. G. (1) nie poddawała w wątpliwość jej relacji, zważywszy też na upływ czasu od składania zeznań w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie. Najslabszym ogniwem był niewątpliwie pierwszy chronologicznie czyn zarzucany oskarżonemu M. G. (1). Jednak zeznania pokrzywdzonej w zestawieniu z innymi dowodami, w tym nagraniem rozmowy z oskarżonym, w którym najpierw przeprasza pokrzywdzoną za to, że ją wówczas pobił, a następnie nieudolnie się z tego wycofuje, podając różne scenariusze zdarzenia, potwierdzały tezy oskarżenia w wystarczający

sposób. Owo nagranie jest elementem materiału dowodowego przyjętym pod wyrokowanie, niewyekspozowanym jedynie w uzasadnieniu zaskarżonego. Pewność co do sprawstwa oskarżonego w tej mierze daje także wskazywana trafnie przez Sąd Rejonowy okoliczność zabrania przez oskarżonego do jego domu odzieży (dres), w którą była ubrana pokrzywdzona gdy pojechali razem nad jezioro, a następnie pokrzywdzona ocknęła się już pobita i bez tego ubrania. Wszystkie te poszlaki utworzyły nierozzerwalny łańcuch, wykluczający aby sprawcą spowodowania u niej obrażeń ciała tego dnia mógł być kto inny niż M. G.. Kolejnym potwierdzeniem w tej mierze było dwukrotne potem pobicie pokrzywdzonej bez żadnego praktycznie powodu, które ukazało, że oskarżony jest bardzo porywczy, agresywny i skory do stosowania przemocy wobec parterki.

Skarżący nie zdołał też przekonać Sądu odwoławczego, iż oskarżony nie popełnił przestępstwa powtarzających się gróźb wobec swojej parterki A. G. (1) oraz także względem jej matki D. W.. Spójne w tym zakresie pozostają zeznania obu pań oraz teksty wiadomości wysyłanych za pośrednictwem telefonu (wydruki wiadomości, protokół oględzin telefonu). Warto w tym miejscu przypomnieć, iż uzasadniona obawa spełnienia groźby, w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 kk, jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywne odczucie obawy pokrzywdzonego co do spełnienia groźby, miało obiektywne, tj. uzasadnione, podstawy. Nie wystarczy zatem to, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby,

a konieczne jest dokonanie oceny, czy jego przekonanie miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach. Innymi słowy istotą groźby bezprawnej jest to, że wzbudza ona u adresata uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Ocena jej wystąpienia musi uwzględniać kryteria obiektywne i subiektywne. W tym ostatnim zakresie miarodajne są odczucia pokrzywdzonego, których rozważenie wymaga odwołania się m.in. do jego osobowości, stanu psychiki, czy intelektu. Nie jest wymagane, by adresat groźby miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, iż groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością. Stopień obawy u adresata groźby, równoznaczny z zaistnieniem znamienia skutku przestępstwa określonego w art. 190 § 1 kk, jest niższy od przekonania o pewności zrealizowania zapowiedzianej groźby. Zostaje on osiągnięty wtedy, gdy zagrożony przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, a więc że nastąpienie zapowiadanego zdarzenia jest realne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt III KK 602/19, Legalis nr 2500651; wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt IV Ka 51/19, Legalis nr 2165306). Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk nie jest wymagane, aby sprawca miał rzeczywiście zamiar wykonać groźbę lub by podjął jakiegokolwiek działania zmierzające do natychmiastowego spełnienia swój groźby (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2017 r., III KK 251/17, Legalis nr 1704945). Wszystkie te warunki zostały w kontrolowanej sprawie

spełnione, zwłaszcza jeśli wziąć pod uwagę już stosowaną przez oskarżonego wobec A. G. (1) przemoc fizyczną.

Poza tym Sąd odwoławczy nie uznał zasadności zarzutu naruszenia pozostałych, wskazanych w apelacji licznie przepisów prawa procesowego (art. 4, art. 410, art. 9, art. 92 czy art. 5 § 1 i 2 kpk) co do przypisanych oskarżonemu zachowań, gdyż w większości nie mogły one stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej, ani nie zostały z osobna bliżej uargumentowane. Odnośnie zaś zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk, to konieczne jest przypomnienie, iż nie może go skutecznie stawiać strona, podnosząc własne wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie została naruszona określona w tym przepisie reguła in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez stronę, ale to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2023 r., II AKa 195/22, Legalis). Z tego wynika, że obrońca powinien powstrzymać się od zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk, skupiając się na wykazywaniu błędów w ocenie dowodowej.

Wreszcie Sąd II instancji nie przychylił się do zarzutu naruszenia art. 413 § 2 kpk w wyroku Sądu Rejonowego. Wszystkie bowiem przypisane oskarżonemu występki zawierały wymagane prawem karnym materialnym, kompletnie ujęte znamiona poszczególnych

<p>przestępstw. W przepisie art. 157 § 2 kk mowa jest o spowodowaniu obrażeń ciała, czy rozstroju zdrowia i takie określenia na działania oskarżonego znalazły się w zaskarżonym orzeczeniu. Natomiast sposób działania oskarżonego i tło sytuacyjne każdorazowo zostało przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przy czym w przypadku czynu z 7 lipca 2018 r. nie było wiadomo jak tej przemocy fizycznej oskarżony wobec pokrzywdzonej użył, zatem dowolnym byłoby czynienie w tym zakresie szczegółowszych ustaleń, których domagałby się skarżący.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego w całości i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów w całości, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzutów okazał się całkowicie niezasadny, gdyż apelujący nie wykazał skutecznie żadnych naruszeń prawa procesowego przy dokonanej przez Sąd Rejonowy w tej mierze ocenie dowodów. Nie stwierdzono także żadnych podstaw proceduralnych aby sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, o co alternatywnie wnosił skarżący.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony M. G. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów oraz bezpodstawne przyjęcie, że działał on umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, podczas gdy okoliczności ujawnione w toku postępowania przed Sądem I instancji przemawiają za przyjęciem braku winy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 84/22, Lex nr 3577092). Tymczasem zarzut sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego stanowił taką właśnie polemikę z trafnymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy,</p>		

<p>które poprzedzało prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe oraz należyta, obiektywna ocena wszystkich zebranych w sprawie dowodów. Wbrew odmiennym zapatrywaniom obrony, zgromadzone w tej sprawie dowody pozwalały na przyjęcie, że oskarżony po pierwsze dopuścił się przypisanych mu w zaskarżonym wyroku przestępstw, a po drugie, że były one zawinione gdyż tym jego działaniom towarzyszył zamiar ich popełnienia (zamiar bezpośredni) albo przynajmniej na to się godził (zamiar ewentualny).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego w całości i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów w całości, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie zamiaru oskarżonego, podobnie jak i wszystkie pozostałe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, były prawidłowe. Przypisanie oskarżonemu winy i sprawstwa za czyn zarzucany mu w akcie oskarżenia było działaniem poprawnym. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie dostarczyła żadnych powodów uzasadniających wydanie</p>		

wyroku uniewinniającego przez sąd odwoławczy. Poza tym nie stwierdzono żadnych podstaw proceduralnych aby sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób wyczerpujący i brak jest dalszych realnych możliwości aby uzyskać bardziej precyzyjne ustalenia na temat inkryminowanych zdarzeń. W art. 437 § 2 kpk ustawodawca wskazał enumeratywnie trzy rodzaje podstaw do uchylecia orzeczenia i żadna z nich nie zachodzi w tej sprawie.

Lp.	Zarzut	
3.3.	Rażąca surowość kar jednostkowych, kary łącznej oraz środka kompensacyjnego i środka karnego wymierzonych oskarżonemu M. G. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła trafności wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kar jednostkowych orzeczonych w stosunku do M. G. (1) za przypisane mu przestępstwa. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej do każdego z czynów (w przypadku dwóch występów z art. 157 § 2 kk do ciągu przestępstw kwalifikowanych w zw. z art. 91 § 1 kk) przypisanych podsądnemu wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące nadając im odpowiednią		

wartość i znaczenie. Podobnie trafne było wnioskowanie Sądu I instancji w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów jakich dopuścił się podsądny oraz stopnia ich zawinienia. Przeciwne wskazania obrońcy oskarżonego były zaś zupełnie nietrafione. Sąd odwoławczy by nie powtarzać wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących występujących w badanej sprawie, a także argumentów przemawiających za ocenieniem stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy wskazuje, że w pełni aprobuje wszystkie wyczerpujące rozważania poczynione w tej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd niższej instancji. Z kolei argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary. Obrońca oskarżonego przedstawił jedynie swoje subiektywne stanowisko o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, nie podpierając go właściwie żadną rzeczą argumentacją. Dostrzec jeszcze należało, że obrońca odwoływał się przy tym do okoliczności, jaka nie wystąpiła w badanej sprawie, gdyż po inkryminowanych czynach zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonych nie nabrało pozytywnego charakteru, tyle tylko, że kontakty między nimi ustały. Oskarżony nadal jednak jest bezrefleksyjny co do swoich postępów. Należy z tego miejsca jeszcze podkreślić wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego popełnionych na szkodę A. G. (1), godzących w dobro najwyższej wagi, tj. życie i zdrowie drugiego człowieka. Także powtarzalność tych zachowań

przemawiała za jego surowym ukaraniem. Wspomnieć też należy, że za występki gróźb karalnych popełnionych na szkodę D. W. i A. G. (1) z racji popełnienia go czynem ciągłym, wymiar kary był obligatoryjnie surowszy (art. 57b kk), co prawidłowo uwzględnił Sąd Rejonowy w punkcie 5 swego wyroku. Organ odwoławczy nie miał również żadnych zastrzeżeń do określonej wysokości kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji oraz dodatkowych elementów karnych w postaci środków karnych chroniących osoby pokrzywdzone i N. B.. Sąd II instancji ocenił przy tym, że również orzeczenia o środkach kompensacyjnych w postaci zadośćuczynienia pokrzywdzonym są wyważone i sprawiedliwe. Oskarżony w związku z tym, że podjął umyślnie kilkakrotne działania bezprawne, godzące w różnorodnej dobro prawnie chronione i że działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej oraz jest osobą zdemoralizowaną, wielokrotnie wchodzącą w konflikt z prawem, wymagał przykładowego ukarania. Brak było zatem podstaw aby ingerować w tą część rozstrzygnięcia w sposób korzystny dla sprawcy.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego w całości i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów w całości, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu.</p> <p>Apelujący nie przedstawił żadnych konkretnych propozycji jeśli chodzi o ewentualny wymiar kar jednostkowych oraz kary łącznej dla jego mandanta. Wnioski końcowe nie były zatem właściwie sprzężone z ww. zarzutem.</p>	

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w zakresie skazania za wszystkie przypisane mu przestępstwa: z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a także co do wymiaru za nie oskarżonemu kary, tj. kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności, środków karnych i kompensacyjnych na rzecz pokrzywdzonych A. G. (1) i D. W..</p>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylene wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. G. (1) z urzędu – adw. Ł. M. wniósł na rozprawie odwoławczej o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ww. oskarżycielce za postępowanie przed Sądem Okręgowym w Poznaniu. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 17 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r.</p>

	poz. 18). Zasądzono na tej podstawie kwotę 516,60 zł (w tym podatek VAT).
3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Oskarżony M. G. nie posiada żadnego uchwytne go majątku, jest długotrwale pozbawiony wolności odbywając kary w innych sprawach, a wprowadzona zostaje także kara pozbawienia wolności orzeczone w zaskarżonym wyroku. Ponadto jeszcze ciążą na nim zobowiązania alimentacyjne na jedno z jego małoletnich dzieci. Sąd II instancji uznał w związku z tym, że podsądny nie posiada możliwości finansowych aby ponieść koszty sądowe za postępowanie odwoławcze. Dlatego też oskarżony został zwolniony z obowiązku uiszczenia tychże kosztów, w tym odstąpiono od wymierzenia mu opłaty za II instancję.</p>

PODPIS

Hanna Bartkowiak